

[Ebba Strange]

stiller nogle krav til én. Jeg taler af egen erfaring.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg vil da give fru Ebba Strange ret i, at det afhænger af, hvilken tankegang man har, men hvis jeg sad i den situation at skulle udnævne nogle personer, så ville jeg da overhovedet ikke skele til, om det var kvinder eller mænd, jeg ville simpelt hen sætte den pågældende dame eller herre på den plads, som jeg mente at vedkommende var mest kvalificeret til. Jeg tror, danskere efterhånden har et meget, meget afslappet forhold til, om det er en kvinde eller en mand. Det er ud fra den betragtning, jeg siger det.

Jeg synes heller ikke, at man med fuld ret, som vi har hørt nogle har gjort her i dag, ligesom kan antyde, at der bliver diskrimineret. Det gør der måske nogle steder, men jeg tror ikke et øjeblik på, at det forhold, at man vedtager en lov eller en folketingsbeslutning, vil ændre noget som helst. Ligestilling er noget, der skal gro langsomt og naturligt frem. Jeg mener i øvrigt også, at vi alle sammen opdrager vore børn i den retning.

Uanset hvad fru Ebba Strange eller andre mener, så mener jeg, forslaget er diskriminerende, fordi de – og så kan man godt sige: forholdsvis få – kvinder, der er nået op på en topplacering, har gjort det i kraft af deres evner og ikke i kraft af en lovgivning.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg fik ikke andet svar på, hvem der skulle afgøre kvalifikationerne, end at det skulle hr. Dohrmann nok, hvis det var ham, der sad i den stol og skulle bestemme, hvordan rådet eller udvalget skulle sammensættes. Jeg vil godt sige, at jeg ikke har fuld tillid til at lade hr. Dohrmann bestemme det alene. Jeg vil stadig væk mene, at kvalifikationer er noget, der kan vurderes forskelligt, og traditionen på dette område – det er jo det, der er vores pointe, hr. Dohrmann – er, at det altid har været mænd, der har siddet og defineret disse opgaver i det politiske liv. Hvis vi som kvinder skal være med til at definere opgaverne og definere opgavernes løsning, så må vi også have mulighed for at være til stede.

Anne Grete Holmsgård (VS):

På sin vis er det en speciel form for skjult – men ikke mindre farlig – kønsdiskriminering, hr. Dohrmann giver udtryk for. Han står heroppe og siger, at det er kvalifikationerne, der skulle tælle, og at hvis det var mig, Dohrmann, der sad i en kommission eller i en eller anden organisation og skulle udpege nogen til et nævn eller en kommission, ville jeg ikke et øjeblik skænke det en tanke, om det var en kvinde eller en mand. Sikke noget væs! Jeg er sikker på, at hr. Dohrmann tænker sådan og sikkert mener, at det er rigtigt, men han ville skele til det område i den ubevidste del af sit baghoved.

Hvis man nu f.eks. foretog det lille tankeeksperiment, at man til en eller anden offentlig stilling fik 50 ansøgere og de alle sammen hed Hans Chr. Petersen og den pågældende myndighed ikke fik lejlighed til at få en personlig samtale med vedkommende, så er jeg ganske sikker på, at der ville blive ansat langt flere kvinder, end hvis man havde mulighed for at se deres navn og rent faktisk få en samtale med dem. For det viser sig jo, når man går ned på de enkelte områder, f.eks. inden for den akademiske verden, og ser på, hvad folk formelt har af kvalifikationer på deres eksamensbevis, at der er ganske mange kvinder, som har kvalifikationer, der formelt er højere end dem, vedkommende mand, der blev ansat, rent faktisk har.

Men arbejdsgiveren skeler til, om det er en kvinde eller en mand; han gør det formentlig ikke af ond hensigt, men han skeler til det og tænker: kan jeg nu være sikker på, at den kvinde, jeg ansætter, vil være lige så god i forhandlinger, vil være lige så offensiv i sin måde at fremføre vores synspunkter her fra virksomheden, fra statsinstitutionen på? Der er så mange tilslørede mekanismer, der fungerer på det område, og i realiteten foregår der en sortering, selv om de fleste mænd formentlig tror, at de ikke sorterer, og helst vil have, at de faktisk ikke gør det, for hvem bryder sig om at stille sig herop eller et andet sted og sige, at man mener, der skal være ulighed på arbejdsmarkedet eller i kommissioner og nævn. Det er der selvfølgelig ingen der gør, og det er der heller ingen der har gjort – ud over hr. Dohrmann, som så forsøger at pakke det ind i noget med kvalifikationer.